

Beste vrienden,

Nu dat we beslist hebben om wat meer zuid in het westen te zetten , voelen we ons beter. Soms moet je durven uw plannen aanpassen aan de realiteit en niet kost wat kost aan uw eerste gedacht plakken. Overwinteren in IJsland zagen we gewoon niet zitten. Zoals mijn grootmoeder zegt : het zijn maar onnozelaars die nooit van idee veranderen.

Met de Pilot charts in handen hebben we de verschillende mogelijkheden die voor ons stonden bekeken. Naar het westen gaan richting Groenland zat er niet meer in.... De predominante wind was west zuid west en bovendien was het orkaan seizoen op komst. We zagen maar een oplossing.... Terug gaan van waar we kwamen en zien tot waar we raken voor dat de winter en zijn slecht weer begint.

Onze verandering van koers betekent niet dat Groenland en Canada niet meer op onze lijst staan. We gaan ze waarschijnlijk later en anders aanpakken.

Nu dat het gezegd is, kan ik verder mijn verhaal vertellen en jullie meenemen in een herftcruise in noord west Schotland.

Terug in de Faroers.

De oversteek tussen Vestmannaeyar in IJsland en de Faroers is niet iets dat we gaan onthouden. De westen winden die volgens de weervoorspelling moesten komen, zijn ik weet niet waar gebleven en de zee was echt chaotisch. De zware deining was gekruist . Er waren golven die van de noord-west kwamen , de andere van het noord-oost. De boot was het spel van de zee geworden. We werden van links naar rechts gesmeten. De giek en de gaffel slingerden , de zeilen sloegen , en wij werden bijna zot van al dat lawaai . We waren ook benauwd voor schade. Bovendien was onze vooruitgang meer dan slecht. We gingen niet achteruit maar toch... De Noord Atlantic is niet de beste locatie om rondjes in het water te varen. Met hulp van onze brave motor " john dear" gingen we dus vooruit. Er was niet veel te zien behalve fulmars die in onze vislijn vernesteld geraakten en twee enorme walvissen die veel langer dan de boot waren. Het verschil maken tussen de blauwe vinvis en de gewone rorqual is moeilijk. Ik had mijn decameter niet bij mij... dus weten we niet precies welke van de twee onze weg gekruist heeft.

We kwamen aan in Vagur (Faroers) in dikke mist. De visibiliteit was minder dan een mijl. Van de spectaculaire westkust zagen we niets. We houden van Vagur, daarom zijn we daar een paar dagen gebleven.

Tijdens die dagen heeft de hemel bijna nooit hoger dan 50 meters boven onze kop gehangen. Soms vonden we onze topmast niet meer. Maar in de Faroers komt de zon af en toe uit en dan wordt het ongelofelijk prachtig. De kleuren en de contrasten worden door de lage zon geaccentueerd. Alles komt tot leven ; iedereen komt buiten, begint zijn veld te maaien, zijn gras op draden te hangen om te drogen (een beetje zoals de was) en zijn hooi voor de schapen binnen te brengen voor de lange winter maanden. Overall zie je een hyperactiviteit die in normale omstandigheid niet te zien is. Als het mistig, donker en grijs is , zijn de mensen van Vagur heel rustig. Je hoort bijna niets; af en toe een auto die passeert. Kinderen spelen en lopen in de velden of in de bergen, ver van het dorp. Langs de kaai komen de vissers de vrucht van hun werk uitladen maar alles verloopt traag en op het gemak. Ze komen en gaan zonder een golf te maken. Niemand roept, niemand tiert ; we liggen juist naast een scheepwerf en we zouden denken

dat het verlof is... Maar nee, op de slipway is er een sleper en men werkt eraan, zonder lawaai. Vagur geeft u rust.

Volgens de bewoners bestaan criminaliteit en diefstal hier niet. Ik kan dat wel geloven. In een zo kleine gemeenschap is de sociale controle heel groot en het zou niet lang duren voor dat iedereen weet wat je uitgespookt hebt.

Al dat om te zeggen dat we ons in Vagur goed voelden. Jammer genoeg werd het weer en de wind gunstig om verder te gaan. We namen afscheid van Vagur.

Bye bye Faroers , good morning Schotland.

Met een mooi weerbericht die oosten winden beloofde zijn we vertrokken ; oosten winden hebben we gekregen, meer dan verwacht. Het was een goeie 6 beaufort, en voor het eerste keer in 3 manden hebben we moeten reven. Ik ben blij dat we niet vergeten hadden hoe het werkt. Onze windvane (een Aries gedoopt Georges) heeft het heel goed gedaan. Het is een pure luxe om hem laten sturen terwijl we onder ons afdak schuilen als het regent of als de zee op ons dek stort. Na een rappe maar bumpy oversteek lieten we ons anker vallen in een baai bij Stornoway (Isle of Lewis) helemaal bovenaan de Hebriden om op het daglicht te wachten en verder richting stad te gaan. Aankomen 's nachts maakt ons altijd curieus. Wat gaan we ontdekken 's morgens ; door welk landschap gaan we omcirkeld zijn ? Het is altijd een verrassing, goed of slecht...

The outer Hebrides

's Morgens trok de wekker ons uit onze nest en we konden de mooie paarse heuvels die door heide bedekt waren bewonderen . Traag trokken we het anker op en namen we de richting van de stad . Aankomen in Stornoway is echt gemakkelijk. Je moet niet in een onmogelijk gat uw boot gaan steken. Een lang ponton wacht op u. Je meert aan en dan komt iemand alle nuttige informatie naar u brengen. Goedkoop is het niet maar wel prachtisch. Hier konden we eindelijk de schoten van onze kluiver vervangen, nieuwe navigatie lichten kopen , en vooral de papieren zeekaarten vinden die we niet in IJsland gevonden hebben. Eigenlijk kan je in Stornoway alles vinden. Zo hebben we hier beslist om onze motor beter uit te lijnen. Na de werken die we in Nieuwpoort gedaan hadden, vonden we dat hij veel te veel vibreerde. Het was maar een dag werk, maar we moesten zeker zijn dat we konden wisselstukken vinden als er iets brak. In Stornoway is het ok. Er is een grote shipshandler, en een doe-het-zelf, je kan zonder probleem lassers en mechaniekers vinden. De mensen zijn helpvol, wat ik niet kan zeggen van IJslanders. Onze motor is nu in orde , zo kunnen we op verkenning gaan.

Isle of Lewis heeft een rijk historisch verleden en de archeological sites zijn met het public vervoer gemakkelijk bereikbaar . De Calanish

stones(neolithische periode) , the Carloway broch (ingenieuze woningen van het ijzer tijdperk), de norske mill (horizontale molen) , de black houses.... We wandelden in een andere wereld, 4000 jaren geleden.

Wat er heel actueel was, waren de midges, een soort piepklein vliegje . In het begin dachten we dat ze onschuldig waren maar heel rap werd het duidelijk dat ze gewoon bezig waren met ons op te eten. Als we weer op de bus staptten, waren onze armen en gezicht vol met puisten . Vanaf hier neem ik altijd repelent mee in onze rugzak...

Als we in Stornoway terug waren, kon ik niets anders doen dan in de supermarkt te springen. Ik heb dat echt zoveel in IJsland gemist. Wat een luxe. Het is

maar als je iets gemist heb dat je beseft hoe goed het in België is (allez op dat vlak toch). Ik ging ook in de rokerij om die lekkere gerookte haringen en forellen te kopen. De boot was weer vol gestockeerd en klaar om met de wilde ruwe westkust van Schotland kennis te maken.

Voor het schoon weer moet je niet naar schotland gaan. De schotten zeggen dat als de zon schijnt, dan zal het regenen, maar er zijn 101 redenen om in die streek te varen. De prachtige en eenzame ankerplaatsen, de warme welkom door het volk, de natuur, de pure lucht en ook de whiskey.. We hadden gedacht om aan de " malt cruise" deel te nemen, maar blijkbaar waren we veel te laat. Het was in july. We hebben dus beslist om dat zelf te organiseren. We hebben al de distilleries die bereikbaar waren met de boot gespot en op de kaart hebben we bekeken of de ankerplaatsen goed beschermt waren. En dan zijn we op toer vertrokken...

Het prachtige eiland Harris is het meest bergachtige van de western islands. Haar naam komt van het oud noors en betekent " hoge landen". Als je daar aankomt zie je maar bergtoppen en valeien die de ankerplaats die we gekozen hadden domineren. We lagen niet ver van het dorp Tarbert (een van de vele Tarberts hier) waar een 'sociale distillerie' sedert een paar jaar distilleert. Daar geven ze de voorkeur om lokale mensen te aanvaarden met handwerk in plaats van automatisatie. De distillerie hebben we niet bezocht... We konden hier maar voor een nacht blijven... Slecht weer was op komst en gaf ons te weinig tijd om de plaats op het gemak te ontdekken. We moesten een veilige ankerplaats vinden.

Maar deze avond was het weer nog mooi. We zaten in de cockpit een glas sherry te degusteren. In de blauwe hemel waren twee arenden aan het draaien, op zoek naar warme lucht. Al de eilanden van de outer Hebrides zijn nog wat afgelegen en de natuur is daar nog puur en wild. Hier vind je ook de puurste lucht van Europa (en dat is in België dan weer heel wat minder...) en als de nacht klaar is, kan je enorm veel sterren zien. Geen lichtvervuiling, geen fijn stof, ideale omstandigheden om het heelal te bewonderen. Uren zijn we daar gebleven, de neus in de lucht aan het genieten van de rust en de zachte avond (een van de eerste sinds onze vertrek uit Nieuwpoort...)

De west kust of Isles of Skye

's Morgens zat de wind goed en we verlieten de ankerplaats onder zeil. Onze volgende doel lag niet zo ver dus hadden we al de tijd van de wereld om van die nog schone dag te genieten. Onderweg zagen we een school dolfijnen die aan het jagen was. In de verte de diepgesneden west kust van Isle of Skye toonde haar hoge kliffen die zonder problemen met deze van St Kilda kunnen rivaliseren.

We hadden loch Dunvegan gekozen voor zijn perfect bescherming. Het mag waaien van alle kanten, we konden slapen op onze twee oren. De grond is 'good mud' (van die goeie plakkende engelse modder) en de holding is heel goed. We waren dus hier goed want het ging waaien . We hebben toch twee dagen moeten aan boord blijven. De fetch was te groot om veilig en droog aan land te gaan. We vonden het niet zo erg want vanuit de boot hadden we zicht op het kasteel van Dunvegan, home van de chieft van de Macleod clan sedert 800 jaar. Op de rotsen bij het strand waren er tientallen zeehonden aan het rusten. Aan de rand van het bos zagen we een hinde en 's avonds laat, hoorden we een uil roepen. In zulke omstandigheden kan je u niet vervelen. Allez, ik toch niet. Ik zou uren blijven naar de natuur kijken en luisteren zelfs als er niet veel te zien en te beleven is. Je weet nooit dat er plots een otter langs de boot passeert.

Na twee dagen 35 knopen wind (denken we - we hebben geen anemometer) konden we eindelijk landen . Niet aan de steiger van het kasteel want daar was er een landing fee van 5 £ per persoon maar wel aan de stadskaaï . Het is niet de properste kaaï dat ik gezien heb... Overall fuel en olie op de grond... Netten, boeien, gasflessen, en nog andere indefinieerbare dingen zaten op een hoop bij de deur van de harbour office. Dunvegan harbour is niet echt een voorbeeld van netheid... Aan land gaan doe je best met je laarzen aan.

We gingen op wandeling in de bossen om onze benen te strechen en als we op de kaaï terugkwamen, werd onze neus door een walgelijke geur gevuld. Vissers waren bezig met kisten vol met dode en rottende zalmen aan land te brengen. Wat er in de fishfarm gebeurd is , bleef een mysterie... Maar op de kaaï lagen tenminste 10 kisten van 1000 kg vissen te wachten ! Plots had ik geen zin meer in de mooie gerookte zalm die in de winkel zo aantrekkelijk was.

We hebben Dunvegan gezien... Het was eigenlijk niet echt groot, wel heel charmant. Het was tijd om verder te gaan. Het weer was weer aan de rustige kant. Terwijl de ankerketting traag aan boord kwam, konden we het spel van de dolfijnen in de pas bewonderen. Er waren baby's mee... Hun motoriek was nog niet perfect en als ze probeerden een vrille te doen , landden ze soms niet zoals het bedoeld was, hilarisch om te zien !

Onder de grijze en lage hemel van Schotland is de kust van Skye dreigend, luguber en donker. De zee was plat en we voeren langs de kliffen . We lieten de Macleods Maiden (bazalt colommen) aan bakboord en traag glijden we in loch Harford. We passeerden " the castle" , een eiland die goed haar naam draagt. Op onze rechterkant, port Nan Long (een goeie ankerplaats als de wind naar de noord west zou gaan), en aan het eind van de loch, de distilerie Talisker die de ankerplaats vult met haar aroma als de wind in het westen zit.

Loch Harport is een perfect ankerplaats vooral door de feit dat het volledig beschemd is (behalve bij noord west-dan moet je verhuizen naar Port Nan Long) en de grond is heel goed. We hebben hier drie stormen (zeker 9 beaufort)in een week op anker zien passeren en onze CQR (105lbs) heeft het perfect gedaan.

Onze ankerplaats kiezen we altijd met veel zorg.

Eerst kijken we op de kaart als de baai goed aan alle kanten toe is zodat de deining weinig kans heeft om binnen te sluipen . We geven ook veel belang aan de grond. Onze voorkeur gaat aan modder en

zand. In deze gronden zijn we bijna zeker van de goeie werking van de CQR. We kiezen ook een ankerplaats die ruim genoeg is om te kunnen swingen zonder zorgen .

Om te ankeren zijn we geroutineerd geworden. We brengen de boot in de wind, wachten dat hij stopt, laten het anker vallen in de gekozen diepte tijdens dat we in achteruit slaan. Dan laten we de ketting gaan tot 3 tot 4 keer de diepte bij HW in het water ligt. Je voelt direct als het anker pakt of niet. Aan het eind, om zeker te zijn , doen we nog goed achteruit en kijken we met een peiling of we bewegen.

Om de laatste storm te doorstaan waren we in 13 meters (HW) geankerd; met ons handlood wisten we dat het modder was (dat kan je nog niet met een echosounder...) ; er was 60 meters

ketting in het water en we hadden al de ruimte van de wereld om te swingen als de wind ging shiften. We waren toch alleen...

Loch Harport kan een aangename plaats zijn als het weer kalm is. Er is aan land alles wat je nodig heb... Gas , kleine shop met basic food, postkantoor en een pub die volgens de baas " probably the best pub in Carbost" is. Niet moeilijk, ' t is de enige in het dorp.

Een beetje verder, ongeveer 12 mijl, is er een andere prachtige baai... Een van de mooiste ter wereld. Maar het is niet de beste ! Loch Scavaig is prachtig, even mooi dan caleta Brecknock in Chili (zeggen ze hier in schotland, maar ' t is niet waar) , maar de rukwinden die erin waaien zijn niet te vertrouwen (scavaig betekent rukwind in gaelik). We kwamen traag binnen Loch Scavaig om van het landschap en de omgeving te genieten. Op volle zee was het heeeeeel rustig, geen wind terwijl het in de Loch wel goed waaide ... En de richting was niet te vertrouwen en kon op alle moment veranderen. Bovendien is het ankerplaats open naar het zuiden wat het niet zo goed is voor de dagen die komen. We gingen dus maar efkes binnen om van het landschap te genieten , een paar fotos maken en dan hebben we de richting van de " small isles" genomen.

De small isles.

Om de nacht door te brengen , hadden we getwijfeld tussen Canna of Rum. Canna zat niet echt op onze weg. Het is dus Rum geworden. Op de oost kust is er maar een baai die goed is om te ankeren maar is open naar het oosten. De meeste winden komen toch vanuit het westen , het zou wel pech zijn als ze nu uit het oosten kwammen. Het is hier heel moeilijk om een weerbericht te krijgen. De radio is stom geworden, op de vhf is er stilte . Er blijft de navtex die af en toe een signaal ontvangt... Maar die dag hadden we niets kunnen vangen.

In de baai waren er vier boten. Zo veel volk! Sinds Stornoway, was het het eerste keer dat we niet alleen in een ankerplaats waren. Blijkbaar voor velen is Skye de limit.

Vroeger was Rum een prive eiland waar je niet aan land mocht. Nu is er een paradijs voor wilde dieren en vogels. ' s Avonds konden we de golden eagles zien ronddraaien boven ons.

Op de small isles woont weinig volk. Om een voorbeeld te geven : op Muck zijn er maar 19 mensen. Op Canna zijn ze nog minder. De scholen tellen een paar leerlingen, soms zelfs maar 1, ocharme. Er zijn zelfs geen banen... Als je een rustige plaats zoekt, daar moet je zijn.

Wat we niet verwacht hadden is wel gebeurd. Tijdens de nacht is de wind naar het oost geshift. Het waaide niet veel maar genoeg om een idyllische ankerplaats in een oncomfortabele baai te veranderen. We hebben onze zeilen gehesen, het anker opgetrokken en de richting van Tobermory genomen.

The sound of Mull

Binnen varen in de sound of Mull is zoals binnen komen in de Solent (maar met veel minder volk!). Het water is echt goed beschermd en er zijn talrijke goede ankerplaatsen , jammer dat ze dikwijls vol met moorings zijn. We vinden wel altijd een plaats maar het is soms heel diep.

In Tobermory moesten we stoppen om de brieven van de familie te gaan halen in het postkantoor. We gebruiken het systeem van de "poste restante" . Tot nu toe werkt het goed.

De sound of Mull is rustgevend en idyllisch. Hier heb je geen zin om rap te gaan. We probeerden zo veel mogelijk traag te varen en stopten bijna elke 10 mijlen. Het is een klein paradijs waar de wilde dieren nog hun plaats

kunnen vinden en waar de natuur nog gerespecteerd wordt.

We waren in Loch Aline (8 mijlen van Oban) geankerd en aan het rond varen in onze bijboot op zoek naar oesters of mossels . Plots kwam de kop van een otter boven water. Hij zwom naar de overkant van de loch. Ik heb geprobeerd fotos te nemen maar elke keer had ik maar zijn kont in het vizier. Het is een heel schuw beest die niet graag op de foto staat. We laten ze met rust en gingen we verder op zoek naar onze maaltijd.

Langs de oever vonden we een zandmijn die zand wit als sneeuw ontgint. Het is quartzsand die vooral voor hoge kwaliteit glas gebruikt wordt. In Loch Aline is er nog veel te bezoeken (twee kastelen met tuinen, het dorp , en de natuur) maar ik had een acute tandpijn die ons verplichtte om hulp te gaan zoeken in Oban. Daar hebben we een boei genomen en direct naar de receptie geweest. Het is een heel kleine club maar ze zijn heel hulpzaam. Ze hebben voor ons gebeld naar verschillende tandartsen en een afspraak gemaakt. Ik mocht direct op de ferry springen en op mijn beurt wachten. Bedankt Oban Marina.

Na mijn bezoek aan de tandarts, wilden we niet direct verdwijnen in de natuur. We wilden zeker zijn dat het in orde was. Dus zijn we 6 dagen in die kleine en familiale jachtclub gebleven. Om ons bezig te houden , zijn we de locale distillerie gaan bezoeken. Het is een van de kleinste van schotland maar produceert toch 5000 liters per week. Niet zo slecht.

The kintyre peninsulla

Het herfst was begonnen... Het stormt steeds meer... En het weerbericht voor de week die kwam was niet echt goed. Er waren twee stormwaarschuwingen in zicht . De wind voor de dagen die kwamen ging stevig zijn en in het zuiden blijven plakken . Onmogelijk dus om naar beneden te gaan. Aan de boei blijven was ook geen optie. T is echt ons ding niet. Daarom gingen we terug naar Loch Aline waar we zeker waren van de grond. De bescherming met zuiden wind was misschien niet ideaal door de lange fetch maar het was zeker beter dan Oban. Hier hebben we in 3 dagen twee goeie stormen gehad , 9 bft en meer tijdens de gusts. We zijn blij dat ons anker zo veel weegt . Maar traag dachten we meer en meer een goede plaats te vinden om de slechtste maanden van de winter te passeren. We hebben contact genomen met een marina in de buurt van Belfast. Daar gaan we onze reis verder plannen en de boot klaarmaken om verder te gaan.

We hebben rond Oban verschillende ankerplaatsen ontdekt, de ene mooier dan de andere . Met luizesprongen gingen we traag richting " the gulf of Coryvreckan". De naam alleen gaf me kippivel. Ik was de raadgevingen in onze cruising guide aan het lezen en ik voelde me niet echt op mijn gemak. Strong tidal streams, standing waves, draaikolken, ... Hier is het van belang dat je de stroming mee heb. Het kan bij springtij tot 7 knopen en meer lopen. En het was spring!!!! De dag dat we de gulf passeerden was het kalm en zonnig. Door de stroming waren we er heel rap door en vroeg in de namiddag kwamen we aan in loch Sveen. Vijf mijl binnenland is er daar een dorp (Tayvallich) . Daar dachten we ons anker te laten vallen. Maar de grond was zo slecht dat we van gedacht veranderd zijn . We hebben wel twee keren voor Tayvallich geprobeerd maar elke keer sprong onze CQR op de boulders. Het was dus niet goed. We hebben onze kaart goed bestudeerd en bekeken welke mogelijkheden we hadden. Aan de overkant was er een kleine loch (zonder naam en die niet vermeld is in de cruising guide) waar een rivier aankwam. We gingen daar ons geluk gaan proberen. En het lukt. Het was niet te diep, de grond was een mengeling van zand en modder en ons anker pakte direct. Het is de mooiste en afgelegen ankerplaats dat we tot nu toe gevonden hebben in Schotland. Ik had toch gehoopt iets te vinden... Op de kaart is er een post office vermeld. In de UK kan je soms in de post je boodschappen doen. Ik ging dus aan wal

op zoek. Ik vond wel een postbus, maar meer niet. Tijd dus om te beginnen te rantsoeneren. Twee stutjes 's morgens en het zelfde 's middags (grapje...). We gaan niet klagen, we zijn hier in een prachtige ankerplaats. Maar toch begon ik te denken om met de fiets naar Tayvalich te gaan. Volgens Nickey "is 't plat". Ik vertrok dus op mijn gemak op mijn minivelo. De eerste 500 meters moet ik toegeven, waren plat. Daarna was het gewoon berg op, berg af, en zovoort en dat voor 12 kilometer. Ik heb gezweet en gevloekt. Maar aan het einde vond ik een miniminiwinkeltje met een groot aanbod. Zulke winkels vind je bijna niet meer in Vlaanderen. Het was een supermarkt op een oppervlak van 20 vierkante meter.

Elke dag naar de winkel gaan zag ik niet zitten maar de loch was rijk. Je kon heel mooie en propere mossels vinden, platte oesters, kokkels, en als je geduld had, kon je ook vissen. Ik heb zelfs een octopus gevangen. Aan land was het het seizoen van braambessen en sorbiers om lekkere confituur te maken, en om in de bossen te gaan om paddenstoelen te gaan plukken. Het was zo leuk om van de natuur te leven.

Hier moesten we een tijdje blijven. De wind blies fameus uit het zuid oost, maar het was voor oktober prachtig weer. Droog en warm. En het was geen straf om hier te moeten wachten.

Binnenkort moesten we de Mull van Kintyre ontmoeten en doorvaren. We wilden nog wat van Schotland genieten, daarom stopten we onderweg in het eiland Gigha in de Druimeyion bay waar we voor een van de laatste keer een BBQ deden.

Het weer was rustig en fris maar we hebben van dat prachtige moment genoten. In de kockpit, dicht bij de warmte van het vuur hebben we de stromingen bestudeert. De Mull van Kintyre heeft een reputatie die al te bekend is voor zijn ruwe zee en stroming. We hebben al de kansen aan onze kant gezet; jammer genoeg kwam de wind uit het oosten maar volgens het weerbericht, zou het zwak blijven.

Zwak was het niet. Het was een goeie vijf bft in de neus! Stroming tegen wind gaf als resultaat een korte en onaangename zee. Cambeltown was dichtbij maar nog zo ver... We gingen traag vooruit, zelfs met de stroming mee. Dear John, onze motor, heeft ons door de Mull getrokken. In Cambeltown dachten we te ankeren, maar met oosten wind was de baai wit. De

ankerplaats op de kaart lijkt beschermd maar in de realiteit was dat anders. We hebben dus voor de dure oplossing gekozen. We gingen in de marina, een heel piep kleine marina. We zijn er in geraakt. Eruit geraken zal een ander paar mouwen zijn.

Cambeltown in de Reeds is aangetoond als heel mooi. Ik zou niet zo ver gaan. Het is een praktische stad met twee supermarkten en drie distilleries. Er zijn ook een paar mooie pubs (de three feeders, de fiddle,...), allemaal getest en goed bevonden, waar je kan de geschiedenis van de plaats door de meubels kan lezen, ruiken en voelen. De fotos op de muren vertellen het verleden van het stadje, een stad die al lang en nog altijd van de visserij en de whisky leeft.

Op een morgen hebben we een kleine visserboot zien aankomen. Zijn netten hingen nog buiten vol met langoustientjes. We dachten dat hij een probleem had met zijn winchen, maar achteraf hebben we gezien dat al zijn ruimen vol waren. Hij kon gewoon zijn vangst niet meer aan boord hijsen.

Door de persistente oosten wind was Cambeltown niet echt een aangename plaats om te blijven en de meeste ankerplaatsen zijn daar niet goed met wind uit het oosten. Daarom hebben we beslist om vroeger dan gedacht naar ons winterkwartier te vertrekken.

De wind was goed... Waarom nog langer wachten?

Skedemongske liep constant zijn maximale snelheid en in de boeggolf kwamen dolfijnen en hun kleintjes spelen. Zo eindigen we het seizoen 2016 in schoonheid.

December was voor de deur en bracht zijn winterweer mee. Hoogtijd voor ons om eufes aan wal te gaan. Noordwest Schotland was prachtig, vooral als de zomer gedaan is. Er was daar geen kat en we hebben met volle teugen van de vrijheid , de natuur en de eenzaamheid genoten.

Tot de volgende in de lente

Carole en Nickey